

фінансових проблем банків в Україні сьогодні зосереджена у економічній площині, однак з метою запобігання майбутнім загрозам і ризикам фінансовій безпеці банків правова наука має обґрунтувати шляхи та способи удосконалення чинного законодавства, яке регулює питання фінансової безпеки банків. При здійсненні правотворчої діяльності в процесі адміністративно-правового забезпечення фінансової безпеки банків слід враховувати, що відносини, які складаються під час управління фінансовими потоками, спрямовані на забезпечення фінансової безпеки банку загалом, а процес публічного управління фінансовими потоками банків вказує на приналежність такого управління до сфери публічного права та забезпечення національної безпеки загалом та фінансової безпеки банків України зокрема. Саме у процесі публічного управління фінансовими потоками банків мають місце адміністративно-правові відносини із забезпечення фінансової безпеки банків.

Однак, у складі предмету адміністративного права відносини у сфері фінансової безпеки банків потребують аналізу з позиції правового впливу на ці відносини норм адміністративного права, де один із суб'єктів наділений владними повноваженнями та має статус суб'єкта управління з правом прийняття нормативно-правових актів, обов'язкових до виконання іншим суб'єктом відносин. Ми вважаємо, що характеризуючи адміністративно-правові відносини із забезпечення фінансової безпеки банків, необхідно враховувати, що банки у цих відносинах реалізують власні законні фінансові інтереси, однак враховуючи, що така реалізація пов'язана із управлінням грошовими коштами суб'єктів господарювання, інвесторами, вкладниками банків тощо, то в цих відносинах реалізуються й їх фінансові інтереси.

Отже, що ж необхідно розуміти під адміністративно-правовими відносинами взагалі. Так, адміністративно-правові відносини – це результат впливу адміністративно-правових норм на поведінку суб'єктів сфери державного управління, унаслідок якого між ними виникають сталі правові зв'язки державно-владного характеру [3, с. 80]. Важливо, що адміністративно-правові відносини характеризуються низкою специфічних ознак, які виділяють їх з-поміж інших правовідносин. До них науковці відносять такі: 1) обов'язкова участь у цих відносинах суб'єкта, який наділений публічно-владними повноваженнями. Для визначення відносин публічно-правовими, потрібно, щоб суб'єкт, якого наділено публічно-владними повноваженнями, здійснював у цих відносинах свої повноваження; 2) підпорядкованість одного учасника публічно-правових відносин іншому суб'єктові владних повноважень. Підпорядкованість проявляється в можливості суб'єкта владних повноважень, здійснюючи свої повноваження, вирішувати питання про права, свободи, інтереси і обов'язки особи, яка бере участь у правовідносинах; 3) імперативність публічно-правових відносин, що означає можливість виникнення та реалізації прав, обов'язків осіб, виконання владних повноважень лише у випадках та у спосіб, що визначені законом; 4) домінування публічно-правового інтересу в цих відносинах. Інтерес, що є основою публічно-правових відносин, може бути визначений як прагнення забезпечення блага, які мають загальносуспільну вагу, тобто блага, що є важливими не лише для окремої особи, а й для значної кількості людей. Інтереси держави, що є різновидом публічного інтересу, проявляються, зокрема, у потребі забезпечити національну безпеку,